

Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) βοιδόσκοινο Πελοπν. (Όλυμπ.)
 α. βοιδόσκοινο Λεξ. Αίν.

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σκρινί. Περί τοῦ μεταπλα-
 οῦ τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ βοιδόσκοινο ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ
 70-3 καὶ 179 κέξ.

1) Σχοινίον προσδεσνόμενον εἰς τὰ κέρατα τῶν ἀρο-
 τῶντων βοῶν, διὰ τοῦ ὁποίου ὡς χαλινοῦ ὁ γεωργὸς
 ἡγεῖ αὐτὰ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ὁ ἥλιος πῆρε - σηκώθηκε ἕνα
 βοιδόσκοινο (ἀνῆλθεν ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα ὅσον εἶναι τὸ
 σκοπὸς ἐνὸς βοιδόσκοινο) καὶ Ὁ ἥλιος θέλει ἕνα βοιδό-
 σκοινο νὰ πέσῃ (ἀπέχει κατὰ τὴν δύσιν ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα
 ὅσον ἕνα βοιδόσκοινο) Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ.
 Όλυμπ. Παππούλ. Σαραντάπ. Τρίκκ. Χατζ. κ. α. Συ-
 νων. βοιδόλουρα, βοιδοτριχιά, ζεύτης. Πβ. βοι-
 δοκέντρι. 2) Μονὰς μήκους δύο ὀργυιῶν Πελοπν.
 (Κλουτσινοχ. Λάστ.)

βοιδοσκολή ἡ, ἀμάρτ. βοιδουσκουλή Εὐβ. (Ἄκρ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σκολή.

Οἶονεὶ τὸ σχολεῖον τῶν βοῶν, εἰρωνικῶς ἐπὶ ἀνθρώ-
 που ὅστις δὲν ἐφοίτησε καθόλου εἰς σχολεῖον, ἀλλ' ἡσχο-
 λεῖτο μόνον εἰς τὴν φύλαξιν τῶν βοῶν εἰς τὴν ἡλικίαν
 καθ' ἣν ἐπρεπε νὰ μάθῃ γράμματα: Ξέρ' οὐ δεῖνα γράμ-
 ματα; — Πῶς; ἔχ' βγάν' τ' βοιδουσκουλή. Πέρασι 'πὺ
 τ' βοιδουσκουλή, γι' αὐτὸ εἶναι ἔτσ' ξιφτέρ' ἔς τὰ γράμματα.

βοιδόσπιτο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) Μέγαρ. βοιδόσπιτο
 Ἄμοργ. β'δόσπιτο Πάρ. β'δόσπ'το Πάρ. (Λεῦκ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σπίτι.
 Βοιδοκάλυβο, ὁ ἰδ.

βοιδόσταβλος ὁ, Λεξ. Μπριγκ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ στάβλος.
 Βοιδοκάλυβο, ὁ ἰδ.

βοιδοσταλειὸ τό, Εὐβ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σταλειό.
 Τόπος σκιερὸς, ὅπου καταφεύγουν οἱ βόες κατὰ τὰς
 καυστικὰς μεσημβρινὰς ὥρας τοῦ θερόυς. Συνών. βοι-
 δοσταλός.

βοιδοσταλὸς ὁ, Λεξ. Βλαστ. 290 Δημητρ. βοι-
 δοσταλὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοιδόσταλὸς Εὐβ. (Ἄκρ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σταλός.
 Βοιδοσταλειό, ὁ ἰδ.

βοιδοστάφυλο τό, ἀμάρτ. βοιδουστάφ'λου Στε-
 ρελλ. (Καλοσκοπ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σταφύλι.
 Σταφύλι μὲ μεγάλας μαύρας ρῥιγας. Συνών. βοι-
 δομμάτη: 2 α, βοιδομμάτι 2.

βοιδόστομα τό, Πελοπν. (Τρίκκ.) βοιδόστομα Χίος
 — Λεξ. Βλαστ. 296 βοιδόστομα Λέσβ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ στόμα.
 1) Στόμα βοὸς Πελοπν. (Τρίκκ.): Φρ. Κλείσε τὸ βοι-
 δόστομά σου! (πρὸς τὸν ἔχοντα στόμα ἀκρατὲς καὶ διαρ-
 κῶς φλυαροῦντα). 2) Τὸ φέμωτρον τῶν βοῶν Λέσβ.
 Χίος — Λεξ. Βλαστ. 296.

βοιδουσνκᾶ ἡ, ἀμάρτ. βοιδουσντᾶ Πελοπν.
 (Γελίν.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σνκᾶ.
 Σνκῇ παράγουσα μεγάλα σῦκα.

βοιδόσνκο τό, ἀμάρτ. βοιδόσνκο Πελοπν. (Γελίν.)
 βοιδόσνκο Θήρ.

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σῦκο.
 Ὁ καρπὸς τῆς βοιδουσνκᾶς. Πβ. τὸ παρ' Ἡσυχ.
 «βούσνκα» τὰ μεγάλα σῦκα.

βοιδοσύρτης ὁ, ἀμάρτ. βοιδοσύρτης Πελοπν. (Κα-
 λάβρυτ. κ. α.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σύρτης.
 Κλέπτης βοῶν. Συνών. βοιδοφάγος. Πβ. ἀλο-
 γοσύρτης 1.

βοιδοτόμαρο τό, σύνηθ. βοιδουτόμαρον Εὐβ.
 Ἄκρ.) Ἡπ. Μακεδ. κ. α. βοιδοτόμαρο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 βοιδοτόμαρο Πελοπν. (Μάν.) κ. α. — Λεξ. Δημητρ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τομάρι.
 Τὸ δέρμα τοῦ βοός. Συνών. βοιδοπέτσι 1.

βοιδότοπος ὁ, ἀμάρτ. βοιδότοπος Μῆλ. βοινότο-
 πος Κάρπ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τόπος.
 Μέρος τοῦ στάβλου, ὅπου μένουν οἱ βόες. Ἡ λ.
 ὑπὸ τὸν τύπ. Βοινότοπος καὶ ὡς τοπων. Χίος.

βοιδοτούλουμο τό, ἀμάρτ. βοιδο-τούλουμο Ρόδ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τουλούμι.
 Ἄσκος ἀπὸ δέρμα βοός: Ἄσμ.
 Ἄ φέρω μάτσια τὸ κερί καὶ μάτσια τὸ λιβάνι
 καὶ μὲ τὰ βοιδο-τούλουμα ἄ κονβαλῶ τὸ λάδι
 (*ἄ = θά).

βοιδοτριχιά ἡ, Πελοπν. (Βρέσθ.) βοιδουτριχιά
 Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τριχιά.
 Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου δεσνόμενοι ἀπὸ τῶν κεράτων
 κατευθύνονται οἱ ἀροτῆρες βόες. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοι-
 δόσκοινο 1.

βοιδοτσαρούχο τό, πολλαχ. βοιδουτσαρ'χου Εὐβ.
 (Ἄκρ. Στρόπον. Ψαχν.) Μακεδ. κ. α.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τσαρούχι.
 Ὑπόδημα ἀπὸ δέρμα βοός.

βοιδοτσούλι τό, Ἡπ. βοιδουτσούλ' Ἡπ. βοι-
 δουτσ'λι Στερελλ. (Αἰτωλ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τσουνλί.
 Βοιδόνευρο, ὁ ἰδ.

βοιδότσουλο τό, ἀμάρτ. βοιδότο'λου Θράκ. Σουφλ.
 βοιδότσιονλου Θράκ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τσοῦλι.
 Τρίχινον ὕφασμα, διὰ τοῦ ὁποίου σκεπάζουν τὴν ρά-
 χιν τοῦ βοός κατὰ τὸν χειμῶνα διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ
 τὸ ψῦχος.

βοιδούδι τό, ἀμάρτ. βοιδούδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.
 κ. α.) βοιδούδ' Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. α.)
 Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
 ταλ. - οὔδι.
 Μικρὸς βοῦς: Ἄσμ.
 Τί νὰ ἔξωρα, πουλλοῦδι μου, νιγῶ πῶς θὰ πιθάνον
 νὰ σφάζον τὰ βοιδούδια μου ἄλλους νὰ μὴν τὰ ζέψῃ.
 Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδάκι 1.

